

Sygn. akt III AUa 1372/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Procek (spr.)
Sędziowie	SSA Jolanta Pietrzak SSO del. Beata Torbus
Protokolant	Beata Przewoźny

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2014r. w Katowicach

sprawy z odwołania J. P. (J. P.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o prawo do wcześniejszej emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach Ośrodka Zamiejscowego w Rybniku

z dnia 19 marca 2014r. sygn. akt IX U 1228/13

oddala apelację.

/-/ SSA J.Pietrzak /-/ SSA M.Procek /-/ SSO (del.) B.Torbus

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 1372/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 marca 2014 roku Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku w punkcie 1 zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia

8 maja 2013 roku w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowego ubezpieczonego J. P. ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru wynoszącym 104,49% na kwotę 140.090,61 zł. Natomiast

w punkcie 2 wyroku zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 13 maja 2013 roku w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynając od dnia 11 kwietnia 2013 roku.

Sąd Okręgowy na podstawie akt emerytalnych, akt osobowych ubezpieczonego z okresu jego zatrudnienia w Zakładach (...) w R. oraz akt osobowych z (...) S.A. - w tym znajdującej się w nich opinii dotyczącej okresu zatrudnienia w charakterze stokażowego wydanej w dniu 31.12.1974r. przez (...), świadectwa ukończenia kursu spawacza z dnia 20.12.1975r., zapisów w legitymacji ubezpieczeniowej, zeznań świadków P. M. i Z. P. oraz zeznań ubezpieczonego – ustalił, że ubezpieczony (ur. (...)) w dniu 11 kwietnia 2013r. złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

Rozpoznając powyższy wniosek organ rentowy decyzją z dnia 8 maja 2013r., ustalił ubezpieczonemu na dzień 1 stycznia 1999r. wartość kapitału początkowego na kwotę 138.261,86 zł. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto podstawę wymiaru składek z dziesięciu kolejnych lat kalendarzowych z okresu od 1980r. do 1989r. Obliczony z tych lat wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 102,39%.

Ubezpieczony nie zgodził się z treścią decyzji wnosząc o ponowne ustalenie kapitału początkowego przez biegłego sądowego na podstawie zapisów w legitymacji ubezpieczeniowej dotyczących lat 1972-1975 oraz 1978-1979.

W opinii sporządzonej w toku niniejszego postępowania przez biegłą z zakresu emerytur, rent i kapitału początkowego obliczono w sposób najbardziej korzystny wartości kapitału początkowego ubezpieczonego z uwzględnieniem w oparciu o dane dotyczące wynagrodzenia znajdujące się w aktach osobowych podstawy wymiaru składek osiągniętych w trakcie zatrudnienia w Zakładach (...) oraz w (...) oraz zapisków znajdujących się w książeczce ubezpieczeniowej. Maksymalny wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału z okresu kolejnych dziesięciu lat kalendarzowych od 1978 do 1987 wyniósł 104,49%, zaś sam kapitał 140.090,61 zł.

Strony nie kwestionowały treści opinii zgadzając się z ustaleniami poczynionymi przez biegłą.

Kolejną zaskarżoną decyzją z dnia 13 maja 2013r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu J. P., urodzonemu (...), prawa do wcześniejszej emerytury z powodu niewykazania przez ubezpieczonego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Według ustaleń Sądu pierwszej instancji, organ rentowy uznał za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999r. staż pracy w łącznym wymiarze 26 lat, 8 miesięcy i 2 dni - w tym 9 lat, 11 miesięcy i 19 dni pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Ubezpieczony domagał się uwzględnienia dodatkowo jako pracy w warunkach szczególnych, okresów pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...) w O. (...) R. na stanowisku stokażowego od dnia 24.06.1972r. do dnia 31.01.1974r., w Zakładach (...) w R. w charakterze ślusarza od dnia 1.08.1978r. do dnia 31.08.1980r., w (...) w R. na stanowisku spawacza od 1.03.1975r. do dnia 2.06.1977r. oraz okresu prowadzenia działalności gospodarczej od 1992r. do 1999r. w ramach Zakładu (...) gdzie wykonywał prace spawalnicze.

Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczony w dniu 24 czerwca 1972r. zatrudnił się w (...) Przedsiębiorstwie (...) w O. (...) R. na stanowisku stokażowego. Do jego obowiązków należało rozładowywanie cystern z olejem napędowym, benzyną, olejami silnikowymi, smarami, płynami hamulcowymi, napełnianie tymi płynami zbiorników oraz metalowych beczek, dokonywanie prostych pomiarów, rozdzielanie paliw pomiędzy obsługiwane stacje benzynowe. Od 1 lutego 1974r. objął stanowisko kierownika magazynu i oprócz wykonywania obowiązków stokażowego, dodatkowo był odpowiedzialny finansowo za odbierane i przechowywane towary.

Dalej Sąd ten wskazał, że od 21 grudnia 1975r. ubezpieczony podjął pracę

w (...) na stanowisku instalatora w Dziale (...). Pracował w brygadzie, która zajmowała się remontem rurociągów, którymi było doprowadzane do hal produkcyjnych sprężone powietrze, tlen oraz acetylen, a także rurociągów grzewczych.

Od początku zatrudnienia ubezpieczonego przyuczano do zawodu spawacza, gdyż główna technologia naprawy takich instalacji opierała się na spawaniu. Z dniem 20 grudnia 1975r. ubezpieczony uzyskał uprawnienia dotyczące spawania podstawowego elektrycznego, zaś

z dniem 16 grudnia 1983r. spawania elektrodami celulozowymi. Ubezpieczony wycinał zużyte elementy rurociągów i spawał w to miejsce nową blachę. Taką pracę wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy do dnia 2 czerwca 1977r. Razem z ubezpieczonym pracowali powołani w sprawie świadkowie P. M. i Z. P., którzy potwierdzili rodzaj wykonywanej przez niego pracy oraz jej wymiar.

W dalszej kolejności Sąd pierwszej instancji ustalił, że w okresie od dnia 1 sierpnia 1978r. do dnia 31 sierpnia 1980r. ubezpieczony był zatrudniony w Zakładzie (...) w R. jako ślusarz remontowy w Wydziale (...). Zakład ten produkował elektrody węglowe. Ubezpieczony remontował rurociągi i maszyny przesyłające pył, demontował uszkodzone części, dokonywał napraw,

a następnie z powrotem je montował. Większość napraw była wykonywana bezpośrednio na hali produkcyjnej, a część w warsztacie. Zarówno na hali jak i w warsztacie były wykonywane prace zaliczane do prac w szczególnych warunkach. Ubezpieczony swoje obowiązki w warsztacie wykonywał w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych. Prace remontowe na hali produkcyjnej były wykonywane przez ubezpieczonego podczas gdy inne urządzenia pracowały, bo cykl produkcyjny nadal trwał. Potwierdzone to zostało

w wydanym przez pracodawcę świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy ustalił także, że od 3 kwietnia 1990r. ubezpieczony rozpoczął prowadzenie własnej działalności gospodarczej w ramach Zakładu (...). Budował rurociągi w M., P., instalował przyłącza do budynków, gdzie głównie wykonywał prace spawalnicze.

Dokonując rozważań prawnych Sąd Okręgowy powołał się na treść art. 184 pkt 1, art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS (t.j. Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) oraz § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.) uznając, że odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie zarówno w kwestii ponownego ustalania kapitału początkowego jak i ustalenia uprawnień do emerytury.

Jako bezsporne w sprawie Sąd Okręgowy uznał to, że ubezpieczony w dniu (...) ukończył wiek emerytalny 60 lat, na dzień 1 stycznia 1999r. udowodnił wymagany co najmniej 25-letni okres składkowy i nieskładkowy i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Motywuując swoje rozstrzygnięcie Sąd pierwszej instancji wskazał, że przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwala jednoznacznie stwierdzić, iż ubezpieczonemu do okresów uwzględnionych przez organ rentowy należy dodatkowo doliczyć okres wykonywania pracy od dnia 24 czerwca 1972r. do dnia 31 stycznia 1974r.w (...) Przedsiębiorstwie (...) w O.(...)R. na stanowisku stokażowego – będącej pracą w warunkach szczególnych zgodnie z Wykazem A Działem IV poz. 19 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Dalej Sąd Okręgowy doliczył również ubezpieczonemu okres pracy od dnia 21 grudnia 1975r. do dnia 2 czerwca 1977r. w (...) w R. na stanowisku spawacza - będącej pracą w warunkach szczególnych zgodnie z Wykazem A Działem XIV poz. 12 stanowiącym załącznik do powołanego powyżej rozporządzenia oraz doliczył okres pracy od dnia 1 sierpnia 1978r. do dnia 31 sierpnia 1980r. w Zakładach (...) w R. na stanowisku ślusarza remontowego - będącej pracą w warunkach szczególnych zgodnie z Wykazem A Działem XIV poz. 25 owego załącznika.

Jednocześnie Sąd Okręgowy podkreślił, że do okresów pracy w szczególnych warunkach nie podlega zaliczeniu wnioskowany okres prowadzenia działalności gospodarczej w sytuacji gdy, pomimo wykonywania przez

ubezpieczonego w tym okresie prac polegających na spawaniu nie posiadał on jako właściciel zakładu statusu pracownika.

Wobec powyższego Sąd pierwszej instancji stwierdził, iż ubezpieczony spełnia wszystkie niezbędne przesłanki prawa do świadczenia na podstawie z art. 184 w związku

z art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i w związku z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), gdyż przy zaliczeniu do pracy

w warunkach szczególnych wnioskowanych wskazanych wyżej okresów pracy, posiada on również na dzień 1 stycznia 1999r. wymagany do przyznania emerytury 15-letni staż takiej pracy.

Nadto Sąd Okręgowy stwierdził, że przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż należy w sposób korzystniejszy dla ubezpieczonego ustalić wartość jego kapitału początkowego na dzień 1.01.1999r. Powyższe stanowisko jest konsekwencją wniosków dopuszczonej w sprawie opinii biegłej sądowej z zakresu emerytur, rent i kapitału początkowego. W opinii tej, wydanej w oparciu o fachową wiedzę na podstawie szczegółowej analizy dokumentacji ubezpieczonego z uwzględnieniem obowiązujących w powyższych latach przepisów płacowych, biegła obliczyła maksymalny wskaźnik wysokości podstawy wymiaru równy 104,49% oraz wartość kapitału 140.090,61 zł.

Wobec powyższego Sąd z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy.

Zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w części dotyczącej punktu 2, apelujący zarzucił mu:

- naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 184 i art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. nr 153 poz. 1227 z 2009r.) w zw. z § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8 poz. 43), poprzez błędne przyjęcie, że ubezpieczony spełnia warunki do przyznania wcześniejszej emerytury, a w szczególności, że posiada wymagany okres zatrudnienia w szczególnych warunkach;
- naruszenie przepisów postępowania tj. art. 241 k.p.c. mające istotny wpływ na wynik postępowania, poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności faktycznych dotyczących charakteru zatrudnienia ubezpieczonego w okresie od 24.06.1972r. do 31.01.1974r. oraz od 21.12.1975r. do 02.06.1977r.

Wskazując na powyższe zarzuty, organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego organ rentowy wskazał, że nie zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy zatrudnienia ubezpieczonego

w okresie od 24 czerwca 1972r. do 31 stycznia 1974r., a Sąd Okręgowy oparł swoje ustalenia w oparciu o zapis opinii znajdującej się w aktach (...) a także na wyjaśnieniach samego ubezpieczonego. Apelujący podkreślił, że Sąd ten nie przeprowadził dowodu z akt osobowych ani też dowodu z zeznań świadków.

Dalej skarżący podniósł, że podobnie okres od 21 grudnia 1975r. do 2 czerwca 1977r. został potwierdzony zaświadczeniem z dnia 3 kwietnia 2013r. Zakład pracy istnieje do chwili obecnej, a zatem według organu rentowego powinien on potwierdzić okres zatrudnienia ubezpieczonego na stanowisku spawacza. Zakład pracy potwierdził zatrudnienie, ale nie na stanowisku spawacza lecz na stanowisku instalatora.

W odpowiedzi na powyższą apelację ubezpieczony wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Przyjmując ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji jako własne uznał, iż apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie wnioskodawca domaga się przyznania prawa do świadczenia emerytalnego opisanego treścią art. 184 o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013r., poz. 1440, dalej jako ustawa o emeryturach). Zatem należy stwierdzić, że bezspornie ubezpieczony:

- osiągnął wiek przewidziany w art. 32 cytowanej ustawy,
- w dniu wejścia w życie ustawy osiągnął okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27;
- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego;

spór zaś dotyczył jedynie przesłanki w postaci okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach wymaganych w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn.

Tak więc, należy wskazać, że art. 32 cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. stanowi, iż ubezpieczonym zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagającej wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ust. 4 cytowanego przepisu stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Owe przepisy dotychczasowe to powołane przez Sąd Okręgowy rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Trzeba zatem wskazać, że przepis § 4 tegoż rozporządzenia RM stanowi, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnął wiek 60 lat,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, tj. 25 lat pracy, w tym co najmniej 15 lat pracy wymienionej w Wykazie A.

Przy czym podnieść należy, że organ rentowy zakwestionował w apelacji jedynie zaliczenie przez Sąd Okręgowy do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia ubezpieczonego w (...) Przedsiębiorstwie (...) w O. (...) R. od 24 czerwca 1972r. do 31 stycznia 1974r. na stanowisku stoczałowego oraz w (...) w R. od 1 marca 1975r. do 2 czerwca 1977r. na stanowisku spawacza.

Sąd pierwszej instancji, uznając ubezpieczonemu pracę w okresie od 24 czerwca 1972r. do 31 stycznia 1974r. na stanowisku stoczałowego jako pracę świadczoną w warunkach szczególnych, a opisaną w Wykazie A Dziale IV poz. 19 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze – oparł się na opinii (...) Przedsiębiorstwa (...) oraz wyjaśnieniach ubezpieczonego słuchanego w charakterze strony.

Z treści powyższej opinii wynika w sposób jednoznaczny, że ubezpieczony w okresie od 24 czerwca 1972r. do 31 stycznia 1974r. był zatrudniony na stanowisku stokażowego, a następnie od 1 lutego 1974r. na stanowisku kierownika magazynu. Jednocześnie w treści tejże opinii podkreślono, że została ona sporządzona na podstawie akt osobowych ubezpieczonego.

Ubezpieczony wyjaśnił natomiast na czym dokładnie polegała jego praca na stanowisku stokażowego, wskazując między innymi, że generalnie zajmował się przyjmowaniem, segregowaniem i dystrybucją produktów naftowych.

Nadto podnieść wypada, że przy dokonywaniu oceny charakteru pracy osoby ubiegającej się o świadczenie emerytalne należy dokonywać ścisłej interpretacji określeń stanowisk zawartych w rozporządzeniu. Pomocne w tym zakresie są zarządzenia resortowe dookreślające rodzaje prac na poszczególnych stanowiskach, przy których wykonywaniu uznaje się istnienie szczególnych warunków pozwalających na zrealizowanie uprawnień do emerytury w obniżonym wieku. Zarządzenia resortowe mają więc znaczenie w sferze dowodowej. Z faktu, że właściwy minister, kierownik urzędu centralnego, czy centralny związek spółdzielczy, w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, ustalił w podległych i nadzorowanych zakładach pracy, że dane stanowisko pracy jest stanowiskiem pracy w szczególnych warunkach, może płynąć domniemanie faktyczne, że praca na tym stanowisku w istocie wykonywana była w takich warunkach i odwrotnie, brak konkretnego stanowiska pracy w takim wykazie może - w kontekście całokształtu ustaleń faktycznych - stanowić negatywną przesłankę dowodową, (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2010r. w sprawie sygn. I UK 124/10 LEX nr 707404) Faktem jest więc, że załącznik - wykaz A do rozporządzenia przewiduje w dziale chemia następujący rodzaj prac w szczególnych warunkach, a mianowicie przetwórstwo, magazynowanie, przepompowywanie przeladunek, transport oraz dystrybucja ropy naftowej i jej produktów (Dział IV poz. 19).

Jak wskazano wyżej, dla właściwego określenia stanowisk, na których praca wykonywana jest w warunkach szczególnych punkt wyjścia stanowią przepisy zarządzenia resortowego. W przypadku prac wykonywanych przy przyjmowaniu, segregowaniu i dystrybucji paliw i produktów naftowych przez ubezpieczonego, właściwym zarządzeniem jest Zarządzenie Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego i załącznik Nr 1 do zarządzenia. Tak też zarządzenie pod poz. 19 wymienia następujące stanowiska pracy:

- 1) aparatowy
- 2) zestawiacz mieszanek i roztworów
- 3) piecowy w przesycie chemicznym
- 4) stokażowy

Jak wynika z przytoczonej wyżej opinii byłego pracodawcy ubezpieczonego ze spornego okresu, ubezpieczony niewątpliwie świadczył wówczas pracę na stanowisku stokażowego, które to stanowisko objęte jest wyliczeniem zawartym w treści Zarządzenia

Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987r.

Wobec powyższego, materiał dowodowy w powyższym zakresie stanowił wystarczającą podstawę do rozstrzygnięcia przez Sąd Okręgowy istotnej okoliczności spornej jaką było ustalenie czy ubezpieczony rzeczywiście pracował w spornym okresie przy magazynowaniu, przepompowywaniu, przeladunku, transporcie oraz dystrybucji ropy naftowej i jej produktów.

Natomiast zaliczając ubezpieczonemu do okresu pracy w warunkach szczególnych, okres zatrudnienia w R. w R. od dnia 21 grudnia 1975r. do dnia 2 czerwca

1977r. na stanowisku spawacza, która to praca jest opisana w Wykazie A Dziale XIV poz. 12 stanowiącym załącznik do wskazanego już wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r., Sąd Okręgowy oparł się w szczególności na zeznaniach świadków P. M. i Z. P., którzy współpracowali z ubezpieczonym w spornym okresie oraz wyjaśnieniach samego ubezpieczonego.

I tak świadek P. M. – pracujący w R. w R. od 1973r.

do 1983r. w charakterze instalatora spawacza – potwierdził kategorycznie, że ubezpieczony (tak samo jak świadek) zatrudniony formalnie jako instalator, w rzeczywistości w spornym okresie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako spawacz. Świadek ten opisał szczegółowo charakter prac wykonywanych na zajmowanym przez ubezpieczonego stanowisku, wskazując między innymi, że praca ta polegała na remontach urządzeń ciepłowniczych i rurociągów poprzez upalenie i wstawianie poszczególnych elementów przy wykorzystaniu technik spawalniczych.

Również świadek Z. P. - pracujący w R. w R. od 1968r.

do 1980r. w charakterze ślusarza - potwierdził, że ubezpieczony w spornym okresie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w charakterze spawacza. Wskazał, że często widywał ubezpieczonego jak jeździł wózkami wypełnionymi butlami po halach i naprawiał ciągi technologiczne, rurociągi tylko i wyłącznie przy pomocy technik spawalniczych.

Zeznania powyższych świadków pozostają spójne z wyjaśnieniami samego ubezpieczonego słuchanego w charakterze strony, który również potwierdził, że w spornym okresie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w charakterze spawacza.

Wskazał, że początkowo był przyuczony do pracy spawacza i dopiero gdy uzyskał formalnie uprawnienia do wykonywania pracy spawacza zaczął pracować w tym charakterze, otrzymując niezbędne wyposażenie. Wyjaśnił, że jego praca polegała na dokonywaniu bieżących remontów rurociągów i utrzymaniu ruchu przy wykorzystaniu tylko i wyłącznie technik spawalniczych.

Nadto podkreślić należy, że Sąd Okręgowy ustalił, iż ubezpieczony zdobył uprawnienia do pracy w charakterze spawacza z dniem 20 grudnia 1975r.

Uwzględniając zatem całokształt materiału dowodowego, co do spornego okresu pracy ubezpieczonego przy spawaniu, Sąd Apelacyjny w całości podziela stanowisko Sądu Okręgowego, który słusznie zaliczył ubezpieczonemu okres pracy w R. w R. od dnia 21 grudnia 1975r. do dnia 2 czerwca 1977r. na stanowisku spawacza do okresu pracy w warunkach szczególnych.

Jednakowoż zauważyć należy, że zgodnie z brzmieniem art. 241 k.p.c. powtórzenie lub uzupełnienie postępowania dowodowego zależy od uznania sądu orzekającego. Przy czym

w niniejszej sprawie, zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie było uzasadnionej potrzeby uzupełniania zgromadzonego dotychczas materiału dowodowego - gdyż jak wyżej zostało już to wskazane - materiał ten stanowi wystarczającą podstawę do dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie spornych okoliczności, co też zostało przez Sąd Okręgowy uczynione. Przy jednoznacznych dowodach, Sąd pierwszej instancji nie miał zatem obiektywnej potrzeby uzupełnienia materiału dowodowego. W żadnym razie nie można więc w tej sytuacji procesowej skutecznie zarzucać Sądowi Okręgowemu naruszenia art. 241 k.p.c.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, sformułowane przez apelującego zarzuty zmierzają do kwestionowania prawidłowych ustaleń Sądu pierwszej instancji, stanowiąc w istocie polemikę z jasno ustalonym i znajdującym oparcie w zebranych w sprawie materiał dowodowym oraz obowiązującymi przepisami prawa.

Mając powyższe na uwadze, przyjąć należy, iż Sąd pierwszej instancji prawidłowo stwierdził, że ubezpieczony spełnia łącznie wszystkie warunki niezbędne do przyznania emerytury, wynikające z treści art. 184 i art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4

cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów.

Konkludując, Sąd Apelacyjny w Katowicach uznał zarzuty organu rentowego za całkowicie chybione i oddalił apelację, jako bezzasadną, na mocy art. 385 k.p.c.

/-/ SSA J.Pietrzak /-/ SSA M.Procek /-/ SSO (del.) B.Torbus

Sędzia Przewodniczący Sędzia

ek